

# LÉNA

Léna a házasságuk kilencedik évében csalta meg először a férjét. De hogy meg fogja csalni, azt évekkorábban eldöntötte már. Hogy pontosan mikor, arra Léna is csak homályosan emlékezett, ám az emlékek talaja igencsak ingoványos, egészen úgy, mint a józan észé. Léna sem tudta, ki és milyen mélyre fog elsüllyedni ebben a mocsárban, de az bizonyos volt, hogy valaki el fog, bizony le, a sötét fenéig.

Egymilliószor elképzelte az elmúlt évek alatt, mi lenne, ha a férje meglátná így. Megölné talán? Nem, azt mégsem. Vagy saját magát ölné meg? Nem, ha Léna attól tartott volna, hogy Péter valóban megöl bárkit, biztosan nem méréselte volna. Nem ment volna el idáig. Vagy mégis? Vagy mindegy volt már...?



Aznap délután lezuhanyozott, de a zuhanyfüggönyt nem húzta be, magát nézte a tükörben, ahogy a vízszöglet átlatzó köpenyt húz a bőrére. Ez volt az egyetlen dolog, amivel kicsit elidőzött, amíg Péter be nem kiabált a fürdőszobába, hogy *elég*. Gyorsan végigdörzsölte a testét a frot-

tírtörülközővel – soha nem volt türelme egészen szárazra törölni magát, vagy csak ideje nem volt rá sosem, már maga sem tudta –, és még úgy félig vizesen belebújt a bugyiba, ami a szárítón a keze ügyébe akadt.

Mivel csak a mosdó felett volt tükör, felállt a kád peremére, háttal a tükörnek, és a nyakát csavargatva megnézte benne a fenekét. Fintorgott. A fenekével nem volt baj, azaz nagy baj nem volt vele, bár azt a két kis horpadást ott, a csípőcsont és farpofa között nem tudta nem észrevenni. A horpadások viszonylag frissek voltak, talán tavaly jelenhettek meg, a negyvenedik születésnapja körül, azaz nagyjából akkor – erre jobban emlékezett –, amikor a gyereknek szalmonellája volt, amikor Bori telehányta még az ölet is, igen, a madaras hálóingét, és olyan csillapíthatatlanul forró volt a kis teste, mint a Nap, annyira, hogy Léna a vécébe bújva zokogott ijedtében, akár egy nyomorult hülye, de csak egy rövid percig, erre megesküszik, hogy nem tovább, csak addig, amíg Péter meg nem rázta, hogy végre szedje már össze magát. Péter mindig fegyelmezett volt és józan, ő pedig mindig összeszedte magát.

Alapozót, szempilláspirált tett fel. Egy randa, vörös foltot az álla jobb szélén sehogysen bírt eltüntetni a púderrel, amitől aztán elfogta a hirtelen rémület, hogy éppen az, az a randa vörös folt fog keresztülhúzni mindent, bármit is jelentsen ez. Hogy emiatt nem lesz *elég*. Gyorsan és türelmetlenül dolgozott, mint egy éhes festő, vagy csak úgy – prózaiban szölv –, mint egy nő, aki folyton át akarja ugrani a jelent, valami szebb, fényesebb jövő reményében. De a jelennek sosem lett vége.

Léna tökéleteset akart festeni magából. Talán egy másik arcot, talán egy másik nőt. Vagy azt a nőt, aki ő volt, tíz

vagy mittudjamáró, hány évvel azelőtt, azt a délibábarcú nőt, aki megzabálja a világot reggelire, persze jó értelemben (ezt Péter mondta rá még Velencében, vagy valaki más, valahol máshol, Léna nem emlékezett pontosan). Ezt itt, ezt a ragyás állút meg itthon hagyná, a tévé előtt. Micsoda alibi volna! Milyen biztonságos és egyszerű. Megszokta már, hogy még ártatlanul is alibikre van szüksége, hogy folyton *magyarázattal kell szolgálnia*. Hát pláne most. Kitépett négy ősz hajszálat, kettőt a halántéka tájáról, kettőt a homloka fölül.

Még elég volt színezni a haját, de vészesen közeledett az idő, amikor nem lesz elég, amikor masszív festéket kell majd kenni rá ahhoz, hogy olyan gesztenyebarna maradjon, amire a férfiak mindig is eltátották a szájukat. Persze minek. Férfiak... De tudta, hogy valójában még semmi sincsen veszve, ami az időt illeti. Még éppenhogy nincs.

Egy ideig mozdulatlanul figyelte az arcát a tükörben. Arra gondolt, hogy pár órával azelőtt még tiszta volt. De hát honnantól koszolódik be az ember? Léna szerette visszafele elgondolni az élete bizonyos eseményeit, eltávolítani magától a dolgot, mint regényíró a hőstét, aztán a szöveget, amolyan dramaturgiailag és ritmikailag megvizsgálni, ízlelgetni, hogyan hangzik. Hogyan hangozna, ha ez valóban „csak” egy regény volna. Jó vagy rossz szöveg lenne? Ócska vagy hiteles? A hiteltelen, rossz szövegeket gyűlölte. Félt tőlük.

*Az évek viszont mentek, Léna meg ment velük, húzták a karjánál fogva, néha egész kényelmes tempóban haladtak, néha meg olyat rántottak rajta, hogy térdre esett, és a térdét húsígg horzsolta a föld. Az a december tizenkettedike is ilyen volt. Bekoszolódott végleg, kívül és belül..., ilyesmik*

szóltak benne, sőt már mint egy kis dal, kacskaringózott az egész a fejében, míg félhangosan fel nem nevetett. Micsoda baromság. Rossz, rossz, hiteltelen szöveg. Nincs is idő ilyesmire.

Fésülködés közben leszedte a szárítót, kitergegette a második mosást, ledörzsölte a fogkrémpöttyöket a tükörről, újratöltötte a szappanos flakont, kibányászott egy legofigurát a lefolyóból, aztán egy marék Barbie-hajat is, de nem jött ki az egész, a lefolyóba szódabikarbónát szórt, meg ecetet öntött, aztán forró vizet, levette a tűzről a tészát, odatette a gombát, neten megrendelte a menzát, bekapott négy gerezd mandarint, leszedte a lábáról a szőrt, hagyta, hogy Bori megverje malomban, és levágta Misi kezén a körmöt.

Misi keze olyan volt, mint az apjáé. Léna imádta Misi kezét, persze mindenét imádta, de a kézfejét különösen. Tulajdonképpen Péter keze volt kicsiben, csak a mindenféle sallangok nélkül. Léna a mindenféle sallangoktól eltekintve Péter kezét is szerette, mindig is, azt a nagy, húsos kezét, azokkal a kis oldalszőrökkel, de pláne a jegygyűrűvel az ujján. Az valahogy mindig megnyugtatta, a legrosszabb időkben is, az jutott néha eszébe, hogy olyan neki Péter jegygyűrűje, mint egy derekát izmosan körbefogó kar. Ha levette, megszédült. Most is megszédült, ahogy erre gondolt.

Kinyitotta az ablakot.

Akkor már hónapok óta nem kapott levegőt. Vagy talán évek voltak? Mintha meg akarna fulladni, de nem csak képletesen érte, valóban zihált, mint egy beteg macska. Reggelente ordított. Persze nem úgy, hiszen a gyerekek ott aludtak a másik szobában, meg különben is, mit gon-

dolnának róla. Halkan ordított. Némán. Azaz csak elképzelte, hogy ordít, éppen úgy, ahogy Liza Minelli ordított bele a vonat robotásába a *Kabaré*-ban. Azt akarta, történjen már valami, szinte mindegy is, mi, de vagy fojtsák meg egészen, vagy eresszék el a torkát. Könyörögni is hajlandó lett volna, ha lett volna mersze. Ha nem szégyellte volna magát.

Kinn hideg volt. Az utcáról ferde szelek tolaokdtak be a fürdőszobába, meg autók és emberek zajai, de az autókban is csak emberek ültek, mentek valahonnan valahová, venni és eladni, szemölcsöt levetetni, és melleket feltetetni, teniszezni és halálos diagnózisokat megtudni, esküdni és válni, szülni és temetni... De egy biztos, igen, Léna ezt gondolta, hogy az ablak alatt nyüzsgő egész, rohanó sereglet nyilván jóval súlyosabb terheket hord a vállán, mint ő. Ő itthon volt, ebben a szép és meleg és bézs fürdőszobában. Mit akarhatott még?

– Szóval megint elmész? – kérdezte Péter, amikor Léna kilépett a fürdőből. Alig nézett fel a videójátékából, amit a szobában nyomogatott.

Ó, hát megint, gondolta Léna, és eszébe jutott, hogy legutóbb, amikor elment pár órára a barátnőjével, Elzával, még a piros vászonruhája volt rajta, az, amelyik kidörzsöli a vállát, szóval akkor harmincfokos estében törölgették a homlokukat valami romterazon, most meg? Most vastag jegetek vannak a kocszi szélvédőjére nőve. Fél év különbség. De akkor is megvolt a dolog otthoni „következménye”, pedig még le is fényképezte magát Péternek, összehajoltak a barátnőjével egy kedves szelfire, hogy tessék, valóban csak a jó öreg Elza az ott az oldalán, nem valami felajzott brit legénybúcsús horda. (Persze az is volt ott, éppen a szom-

széd asztalnál búcsúztatták a legényt, finoman szólva, de rajta pont egészen átnéztek, Elzával együtt. Ha őszinte akart lenni magához, ettől kicsit meg is ijedt.) Lénának sokszor kellett lefotóznia így magát, ha akárhova elment otthonról. Jobbnak látta megmutatni Péternek, hogy ott van, és azzal, ahol és akivel mondta. Mindenesetre általában egyszerűbb volt nem menni sehova. Mégis, most csak annyit válaszolt, még mindig kezében szorongatva a fésűt:

– De hát szoltam már egy hete...

– Hát, nyilván szóltál valakinek. – Péter a *valakit* jelentőségteljesen megnyomta. – De az a valaki nem én voltam. – Továbbra sem nézett fel a laptop mögül, csak lótt. Lótt valami tankokat.

Léna még mindig azt hitte, ha egészen pontosan, leginkább tűpontosan felsorolja a tényeket, úgy, ahogy történtek, akkor a támadhatatlan igazság az oldalára áll, és akkor a tényeket Péter is tényeknek veszi majd. Ezt a hitét már kilencedik éve nem tudta feladni. De Péter nem hitt a tényekben, azaz nem azokban a tényekben hitt.

– De hiszen múlt pénteken kérdeztem, vacsora előtt, amikor kinn úgy zuhogott az eső, te ott álltál a komód jobb odalánál, én meg itt, a...

– Na látod – tárta szét Péter a karját, mint aki épp elnézést kér, hogy folyton nála marad az igazság. – Nem mondtad. Csak kérdezted. Persze téged egyáltalán nem érdekel, hogy mit válaszolok a kérdésre, hiszen úgymint eldöntötted, hogy elmész. Úgymint azt csinálsz mindig, amit te akarsz, de azért eljátszod velem ezt a hülye kis színjátékot, hogy közben azt higgyem...

Végig sem mondta, csak legyintett. Persze Péter nem mondott semmit, sem akkor, azon az esős pénteken a ko-

mód mellől, sem azóta, amikor Léna még vagy háromszor rákérdezett a dologra. Aztán még hozzátette: – De persze, érezd csak jól magad. Látom, már illatozol is, mint egy rózsaszál. Imádni fogják! És gondolom, akkor holnap megint nem kelsz fel délig.

Léna legutoljára talán egyetemista korában kelt fel délben, hogy is kelhetne fel akkor, mikor a gyerekek hétkor már böködik az oldalát, hogy csináljon kakaót meg reggelit, meg vesse már végre rájuk barna, anyai tekintetet. De erre már nem mondott semmit. Hosszú évekbe tellett megtanulnia semmit mondani, és erre éppen annyira volt büszke, mint amennyire megrémült tőle. A csönd – a sajátjáié, és Péteré is – mindig is mélyen a gyomrába állt. Amúgy meg valamiféle hálát is érzett, hogy csak ennyi. Hogy a férje nem ordít, végül is ordíthatna is, végül is a bejáratot is elállhatná előle. Akár meg is üthetné. Pláne, ha tudná... Másokkal előfordul. Ők jogosan panaszkodhatnak. De az ő férje ilyeneket sosem csinált. Szinte soha... Csak beszélt. De legfőképp hallgatott.

Léna azt mondta Péternek, hogy Elzával mennek. Ritkán hazudott. Sosem hazudott jól, maga sem tudta, miért, hogy mitől félt inkább, a lelkiismeretétől vagy a lebukástól, és az azt követő büntetéstől, vagy az úgynevezett egyéb következményektől. Gyakran arra jutott, attól fél, hogy ha ő hazudik, neki is hazudni fognak, mintha ez volna a világ kőbe ütött rendje. Adok, kapok. Hiába volt ez a rend a feje tetejére fordulva már réges-rég. Búcsúzáskor még gyorsan, éppenhogy Péter arcához érintette a sajátját. Az ölelésben hála, düh, félelem, büntudat, szeretet és képmutatás keveredett. Ahogy elindult a Ketrec nevű szórakozóhely felé, ahol Balázs már várta, egy darabig még vitte magával

Péter borostájának szúrását az arcán. Aztán elmúlt. Akkor jutott először eszébe, hogy most talán vége lesz egy világnak, annak a világnak, amibe ő úgy belenőtt tíz év alatt, mint valami bilincs a csukló húsába. Műtéttel lehetett csak bármit is kezdeni ezzel, és tessék, most műtét előtt állt, a szike az orvos kezében. Félt a szikétől.



# PÉTER

Péter a házasságuk kilencedik évében nézte végig először, ahogy a felesége megcsalja. De hogy Léna meg fogja csalni valamikor, abban már évekkorábban biztos volt. Hogy pontosan mikortól volt ebben biztos, arra maga is csak homályosan emlékezett, ám mint tudjuk, az emlékek talaja igencsak ingoványos, egészen úgy, mint a józan észé.

Egymilliószor elképzelte az elmúlt évek alatt, mi lenne, ha meglátná így a feleségét. Azaz próbálta elképzelni, de legtöbbször, épp mielőtt megjelent volna lüktető agyában az a bizonyos *részletgazdag* kép, szétporladt minden, mint egy partba rohanó hullám. Máskor meg egyszerűen azt gondolta, megölné valakit. Hogy Lénát vagy önmagát, vagy valaki mást, azt nem tudta eldönteni.



Aznap délelőtt semmi különös nem történt. A Power-projekt még mindig csúszott, viszont a munkások szépen haladtak az irodában. A sitt azért hegyekben állt az emeleten, a széles ablakokon bevágó napfény pofátlanul hasalt rá a porra meg a koszra, és a por meg a kosz – mintha így lét-

jogosultságot nyert volna – pofátlanul terpedt el a sárga glóriában. De Péter így is könnyen oda tudta képzelni magát a leendő, letisztult térbe. Sosem volt még ekkora irodája, pláne ilyen magasan. Átlátott a tetők szögletes dombjai meg a körúti szmog földbe nyomott, bús tömbjei felett, és látta, amit lenn, az emberek masszája nem láthatott: a felhők fényes alját. Itt ülök mindenek felett, magam felett is, talán, gondolta, és ezen elmosolyodott. Tudta, hogy nagy dolgokat fog véghez vinni ebben a magasságban. Másnak nem is lett volna értelme.

Aztán nem gondolt erre tovább, egyrészt, mert nem akart, másrészt, mert benyitott Magdi. A Powerről hozott valamit. Magdiban nem volt semmi különös, csak a szeme, abban is az, ahogy Péterre nézett vele. Amúgy a húsa túl puha volt, a szeplői túl vörösek. Legalábbis Péter ízléséhez mérten, és Péter ízlése szigorú volt. Persze azért elképzelte néha, milyen lenne elmerülni abban a puha húsban, meg az arcára borítani azokat a vörös szeplőket. Sőt. Ki ne képzelte volna el.

Péternek általában nem volt nehéz dolga a nőkkal, pár jól elhelyezett, ártatlannak tűnő mondat, és a nők már finoman tekergették a nyakukat, meg dobálták a hajukat. Reménykedtek! De Péternek valahogy elég volt ennyi, ennél többre – eltekintve néhány kivételtől – nemigen akarta, vagy tudta, vagy merte venni a fáradságot. Viszont az ilyen apró nézések, ezek úgy kellettek neki, mint valami benzin. Valójában idegesítették ezek a kis nők, zavarta, hogy túl hangosan beszélnek a telefonba, hogy túl halkan csukják be az ajtót (vagy fordítva), hogy vezetni sem tudnak normálisan, hogy a dinamikáról ne is beszéljünk. Mondjuk Léna sem volt egy fittipaldi, de mégis, legalább dinamika,

az volt benne, igen, amolyan vérbő svung. Az egyetlen nő, akit tartott valamire, Léna volt. Hogy milyen volt Léna, azt nem tudta pontosan, hiába figyelte szoros közelből már tíz éve. Olyan volt neki Léna, mint egy nagy, sötét vödör, vagy egy feketedoboz inkább, amiben nem tudja, mi van, de ha őszinte akart lenni, nem is nagyon akarta tudni. De szerette ezt a dobozt. Szépnek tartotta, és egyúttal veszélyesnek, de legfőképpen a sajátjának. Résen kellett legyen.

Délután korán ért haza. Leült a géphez, a kék fotelbe – mindig a kék fotelbe ült. A kék fotel az övé volt. Híreket olvasott, de csak a főcímekhez volt türelme.

Léna már megint vagy fél órája folytatta magára a meleg vizet a fürdőben. Vajon mi járhat a fejében, hogy így belefeledkezik a dologba? Hogy így *élvezkedik*? Kismalac a pocsolójában! Hogy nem órá gondol, az fix. Hallgatta egy ideig a zuhany csobogását, aztán, amikor már úgy érezte, mintha a gerincében húzna a víz felfele, amikor már a tarkóját feszítette az az egész hülye zubogás (persze, nyilván borotválkozik is, egy árva pihét sem hagy magán, hogy olyan selyem legyen a bőre, mint a sivatag, ó, jól ismerte ő ezt a sivatagot!), akkor nem bírta tovább, benyitott, és azt mondta: elég. Léna meg csak nézett rá döbbenet:

– De hát fürdök...

– Már nem – jegyezte meg tárgyilagosan Péter, majd a nyomaték kedvéért átnyúlt Léna melle előtt, és elzárta a csapot. – Két év múlva egy egész nyolctized milliárd embert érint majd a vízhiány. De te csak rá se ránts. Te empátiabajnok. – Léna keze után nyúlt. – Meg a bőröd is

összeaszik. Nézd csak meg, hogy nézel ki. Tisztára, mint egy öregasszony.

Figyelte, ahogy Léna bőrén megjelennek a lúdbőr apró pettyei, ahogy még csuromvizesen áll a kádban, és a saját tenyerét bámulja, meg az ujjbegyein kacskaringózó ráncokat. Aztán nyugtatólag Léna csupasz hasára helyezte a tenyerét. Milyen jó lett volna, ha Léna legalább hozzáér, legalább a kezéhez, ott a hasán! De nem, ő csak állt ott továbbra is, mint egy ázott, hideg szobor.

Közben Bori libegte át – oda és vissza – a nappalit. Talpig tüllben libegett, és játszani akart, malmozni, vagy valami hasonlót, amiben úgyis hagyni kell őt nyerni. Micsoda hülyeség, az ember hétévesen tanuljon meg már veszíteni, az istenit neki. Péter azért azt mondta, jó, persze, majd mindjárt, csak előbb meg kell csinálnia *valamit*. Aztán inkább feldobta a lányát kétszer a levegőbe. Bori sikongatott örömeiben, és két meleg tenyere közé fogta az apja arcát.



A fürdőszobában, a gyerekszobával közös falba üvegtégla volt építve. Péter tiltakozott ellene, amikor megcsinálták a lakást, de Léna ragaszkodott hozzá, hiába volt eleve ablak a fürdőszobán, ő még több fényt akart, állandóan csak fényt, mi a francnak annyi fény, mintha folyton el akarna röpdülni ez a nő. Legalábbis Péter így érezte. De a röpdülő madarak hamar belevesznek a Napba, az ember meg belevakul, ha utánuk akar nézni. Az üvegtéglák illesztésénél maradt egy kis rés, ahol egész tisztán át lehetett látni. Péter, ahogy annyiszor, most is odatolta a kis piros széket a falhoz, felállt rá, és figyelte a feleségét a vékony csíkon át.

Léna még mindig meztelenül állt a tükör előtt. Péter szerette így nézni a feleségét, de egyúttal meg is rémítette a gondolat, hogy más is ugyanilyennek látná, mint ő. Hogy a bőre úgy feszül rá a széles csípőcsontjaira, mint a dobok peremére szegecselt marhabőr, hogy minden kerek rajta és kemény, csupa henger, sehol egy kiálló csontocska, hogy csak a mellei tűntek kissé hegyesnek, mint két nyíl, és mindig előre mutattak, csakis előre, kilövésre készen, meg a vállai, hogy azokról sem lehet csak úgy megfedkezni, mert jelentősek, sőt mondhatni robusztusak, akár egy úszóé... Igen, Péternek időnként úgy tűnt, Léna egy falat is ledöntene a válláival, ha úgy igazán nekiszaladna. Vagy éppen őt magát is. Hibákat keresett Lénában, ez mindig megnyugtatta valahogy. Talált is. A nyaka például, igen, ha nagyon akarja, abban fellelhető némi idő, sőt kor, igen, ahogy most egész közel hajol a tükörhöz, ahogy az arcát vizsgálja olyan elégedetten, az inak kissé erőszakosan, amolyan megfeszült húrként ütköznek ki, nem úgy, ahogy tíz éve, már nem olyan simán, mint a kamaszlányok húsa, de ennyi, csak ennyi, amúgy nem változott semmit, ugyanaz a szép délibáb, ami tíz éve volt, ott Velencében, a San Giorgio Maggiore előtt. Léna most épp egy fekete bugyit vett le a szárítóról. Hát persze, hogy épp azt, aminek olyan finom kis félholdakban fog rá a csipkeszegély a combjára, de vajon miért épp azt, minek az most neki, vagy inkább *kinék*, előre eltervezte nyilván, persze, azért kellett olyan sürgősen bevágnia a mosást reggel, hogy ez a kurvákra szabott rongy megszáradjon, hogy csak úgy illatozzon a Lenortól.

Összerezzen, ahogy Bori átölelte a lábát. Észre sem vette, hogy a lánya visszament a gyerekszobába. Magá-

hoz szorította, és újra megígérte neki, hogy mindjárt malmoznak.

Persze aztán Léna ült le Borival malmozni, és hagyta is nyerni. Igen, Léna ezt is azért csinálja, hogy felülkerekedjen rajta, hogy megelőzze, hogy az orra alá dörgölje, hogy ő az ANYA, az egyetlen fényes szent a nappaliban, ellentétben vele, mert az itt kit érdekel, hogy ő épp egy új irodát épít fel, egy egész emeletet, sőt egy egész kurva birodalmat, hogy éjjel is a Power-projekten robog az agya, csak azért, hogy legyen ez a csinos nappali, amiben Léna az égnek tolhatja a fitos kis orrát, és szentet játszhat a gyerek előtt. Mindemellett azért átjárta valami melegség. Hála talán. Íme, az ő felesége és az ő lánya a szőnyegen. Hát nem tökéletesek? Szinte. Meg valójában utált veszíteni. Malomban is.



Egy hete szorított már a gyomra amiatt, hogy Léna elmegy valahova aznap este. Reménykedett benne, hogy elfelejti, de most úgy tűnt, ennek lóttek. Pedig hát Léna tudja pontosan, hogy nem akarja, hogy elmenjen. Ugyanis *nem mondta egy szóval sem*, hogy akarja. Nem is szokta akarni. *Elmennék Elzával dumálni pénteken, nem gond?* Így kérdezte, hogy *nem gond-e*, jóég, micsoda remek csel, majd ő adja az áldását az egészre, naná, micsoda barom lenne, istenem, de ő nem barom, átlát a szitán, és néma marad, mint a sír. Ez a nő folyton azt hiszi, hogy olyan okos. Hogy okosabb, mint ő... és mi van, ha haza se jön? Ha örökre ellibben a fekete csipkebugyogójában a végtelen jövő felé? Nézte a feleségét, ahogy búcsúzóul és sietősen

csókot hagy a gyerekek homlokán. Ahogy Léna lehajolt Misihez, a nadrág és a felső közötti hirtelen szünet fehér csíkban mutatta meg a hátán a bőrt. Péter most gyűlölte és imádta azt a kis fehér bőrhódat, és hirtelen azt érezte, legszívesebben kitépné Léna hátából, és feltapasztaná a feje fölött sötétlő baljós égboltra. Az ő fénylő holdja lenne, ámen. Léna sápadtnak tűnt, a pirosító ellenére. Péternek akkor egy pillanatra még eszébe jutott, hogy bezárja az ajtót, hogy ne tudjon elmenni sehova, legfeljebb majd azt mondja, hogy megint ő, Léna hagyta el a saját kulcsát. Volt már ilyen, és Léna el is hitte. Aztán másképp döntött.

Mikor egyedül maradt, megivott három pohár bort, visszaült a géphez, és agyonlőtt negyvenhárom Al-Quatla terroristát a virtuális urzikisztáni hadszíntéren. Percekig csak nézett ki az ablakon, a magas, ragacsos éjszakába. Aztán hirtelen, mint akit haldoklóhoz riasztanak, bebújt a papucsába, lerohant a másodikra Barbarához, aki a gyerekekre is vigyázott néha, és megkérdezte, ráér-e.